

развешак

МАЈ — ЈУН 1977. ГОД. БРОЈ 3

РАДЕ ПАНАЈОТОВИЋ

КОД ДРУГА ТИТА

Сви становници Тимочке Крајине увек су са великим одушевљењем и љубављу дочекивали друга Тита и приређивали му велике овације приликом сваког дочека и испраћаја. Сваки боравак друга Тита био је за све највеће славе и инспирација за нова стремљења и подухвате. Али је и сваки одлазак у посету другом Титу био изузетан догађај. Од ослобођења велики број делегација из Тимочке Крајине био је примљен код друга Тита. То су били најдражи тренуци у животу свих оних који су имали срећу да се сретну с вољеним другом Титом.

*

Прва делегација из Тимочке Крајине која је посетила друга Тита била је делегација Антифашистичког фронта жена. Та организација, основана међу првим друштвено-политичким организацијама после рата, била је иницијатор разних хуманитарних и васпитно-политичких акција међу женама.

Њихова активност огледала се у разним акцијама као што су: помоћ рањеницима и борцима на фронту, социјално збрињавање деце после ослобођења, аналфабетски течајеви, просвећивање жена, разбијање сујерва, празноврја, верске затуцаности, патријархалних стега и примитивизма. Поклањана је велика пажња и политичком и идејном уздицању жена.

Тако добро органзоване жене су за кратко време показале видне резултате. На свим скуповима изражена је била жеља да посете друга Тита, да му уруче своје поклоне и да му честитају лично наступајућу 1945. годину. Ускоро се та велика жеља испунила. Делегација жена из Тимочке Крајине, која је изабрана на њиховим скуповима, отишла је за Београд 25. децембра 1944. године. У делегацији су биле другарице: Јелица Милић, из Трнавца, Султана Тасић, из Рајца, Даринка Остојић, из Метриша, Нада Ковач, из Зајечара, Цвета Јотовић, из Великог Извора,

Васка Бирковић, из Књажевца, Вера Пешкић, из Јелашнице, Љиљана Поповић, из Књажевца, Милица Миленовић, из Добрујевца, Евица Џонић, из Зајечара, Душанка Пајкић, из Шљивара, Славка Илић из Брусника и Вера Марјановић из Неготина.

Представнице жена зајечарског округа донеле су и многе дарове за рањене борце у београдским болницама. Једанаест сандука пуних поклона из свих села и градова Тимочке Крајине било је доказ велике љубави и бриге за оне који су се младалачки несебично борили за слободу свога народа.

Првог дана боравка, 26. децембра 1944. године, провеле су у Главном одбору Антифашистичког фронта жена Србије. Примиле су их и са њима разговарале другарице: Спасенија Цана Бабовић Марга Поповић и Разуменка Петровић.

Сутрадан, 27. децембра 1944. године у 18 часова, примио их је маршал Југославије, друг Јосип Броз

Тито. У посети су биле више од једног часа. Присутни су били и председник АВНОЈ-а др Иван Рибар, секретар АВНОЈ-а Родољуб Чолаковић, председник АСНОС-а др Симица Станковић и чланице Главног одбора АФЖ-а Србије Спасенија Цана Бабовић и Митра Митровић.

Друг Тито се руковао и упознао са сваком другарицом. Том приликом изразио је своје задовољство и радост што су га жене Тимочке Крајине посетиле. Затим се интересовао о њиховом животу после ослобођења, о њиховом учешћу у народноослободилачким одборима, о обнови њихових насеља и жељеј сетви, истакавши улогу же на у социјалистичком друштву. Упознао их је исто тако са политичком ситуацијом у свету, са стањем на фронту и о борбама за дефинитивно ослобођење земље. Говорио им је о улози наших жена у народноослободилачкој борби. Евоцирао им је своја сећања о херојској борби наших жена о томе

„колико му је било тешко да гледа у дугим ноћним маршевима како младе девојке босе иду раме уз раме са својим друговима и носе тешке митраље и подносе тешке напоре партизанског ратовања. Све те тешкоће и неприлике никада их нису поколебале, већ су у најтежим тренуцима показале своју непоколебљиву духовну и моралну снагу. Сутрадан, после тешких ноћних маршева, видео их је ведре и пуне животне снаге . . .”

Зато је друг Тито и овом приликом одао признање свим женама подвлачећи да су учеле огромну снагу за јачање народноослободилачке војске и њених ударних моћи. Том приликом истакао је да ће када сва земља буде ослобођена, жене посветити све своје снаге у изградњи наше социјалистичке домовине.

Затим је друг Тито са највећом пажњом разгледао дарове које су му донеле жене зајечарског округа. Највише га је заинтересовао ћилим који је урадила својом ру-

ком млада девојка — борац Народноослободилачке војске Југославије. „Ја сам у тај ћилим, казала је Душанка Пајкић Јана, уткала и сву своју љубав према нашој војсци и према вољеном Титу”.

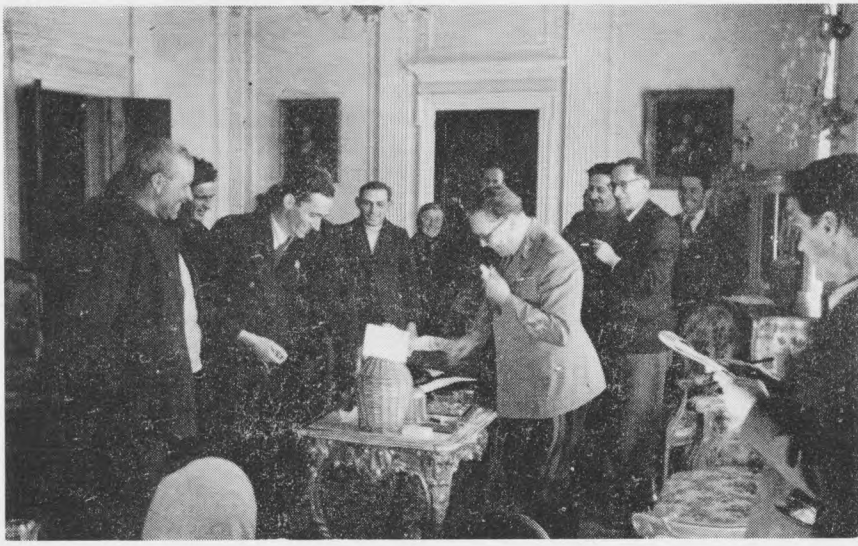
Пошто су раздвојени дарови и осталим присутним другарицама и друговима, настао је срдачан и присан разговор са другом Титом. Мајкс и жене питале су друга Тита где се налазе бригаде њихових синова и другова и како им је на положајима. Друге су му испричале како су изгубиле своје кћери, синове и другове.

На крају пријема друг Тито се топло захвалио на даровима рекавши: „Мени су драги ваши дарови, али су ми милији дарови које ви дајете нашој војсци и доносите сада нашим рањеницима”.

Приликом расанка друг Тито је преко њих послао поздраве и честитао Нову 1945. годину свим женама Тимочке Крајине и упутио за хвалност за њихов вредни и самопрегоран рад на изградњи земље.

Делегација АФЖ-а из зајечарског округа која је 1944. године посетила друга Тита са председницом Главног одбора АФЖ-а Србије Спасенијом Цаном Бабовић

Велику радозналост код свих ста новника Зајечара и Тимочке Краји не изазвала је следећа вест коју су објавиле Радио-станица Београд и Радио-станица Зајечар: „Данас 26. јуна 1945. године, у 18 часова посетио је Маршала Тита, Аца Станојевић. Посета је трајала један час”

После шест година, од задњег боравка у Београду, Аца Станојевић, председник Главног одбора Радикалне странке, у својој 94. години, дошао је из Књажевца. Пут од Књажевца до Београда поднео је врло добро. У Београду га је 26. јуна 1945 године био примио председник Министарског савета Маршал Југославије Јосип Броз Тито. Штампа је објавила вест да је разговор између Маршала Тита и Аце Станојевића био врло пријатељски и трајао је више од једног часа. Стари Аца Станојевић живо се интересовао за унутрашњу политичку ситуацију и о положају Југославије у свету. У извештају о пријему каже се да је био веома задовољан када је од Маршила Тита сазнао да је наша млада Армија много боље наоружана но бивша југословенска војска и да је стари политичар изразио задовољство што му се указала прилика да види и да тако пријатељски разговара са Маршалом Титом.¹

¹ Аца Станојевић (1856—1947) политичар и члан Главног одбора Народне радикалне странке од њеног формирања 1881. године. Дуго година бран је за Народог посланика и више пута за председника Народне скупштине. Са Светозаром Марковићем били су браћа од тетка. Један је од најактивнијих и најбројнијих учесника Тимочке буне 1883. године. Због тога је био осуђен на смрт, али је илегално отишао преко границе у Бугарску. После смрти Николе Пашића 1926. године постао је председник Главног одбора Радикалне странке. Осудио је завођење шестојануарске диктатуре 1929. године и ненародну политику ондашњих про фашистички настројених властодржаца. Одбио је да уђе у ЈРЗ и министарски положај. За време другог светског рата држао се веома коректно и одбијао је сваку сарадњу са непријатељским у ненародним елементима. Када су га четници Д М понудили да да сагласност са женидбом краља Петра II, енергично је одбио и осудио такав потез у времену када је народ страдао и борио се за слободу. У том периоду посетио га је Мија Станимировић, секретар Окружног комитета за Зајечар. После ослобођења пришао је са својом странком Народном фронту Југославије. Умро је 1947. године у Књажевцу и сахрањен је са свим почастима.

Друг Тито разгледа поклоне које су му донели сељаци и радници из тимочког округа 1945. године.

Делегација из округа Тимочког, коју су сачињавали радници, сељанке и сељаци из разних места Тимочке Крајине, кренула је за Београд 16. октобра 1945. године у посету Маршалу Југославије Јосипу Брозу Титу, председнику Владе и министру народне одбране Демократске Федеративне Југославије, да му пренесу поздраве свих становника, да му се захвале за слободу коју су наши народи стекли захваљујући њему и Комунистичкој партији Југославије и да му преда дарове које му преко њих шаље народ.

У вођству делегација били су другови: Јанко Симеонових из Подгорца, секретар Окружног народног одбора, радник Милан Крејанових, један од ударника Борског рудника, Александар Плачинтић, члан Среског народног одбора из Неготина и Борђе Грљанових.

Првог дана боравка, у среду 17. октобра 1945. године у подне, примио их је председник Народне скупштине Србије др Синиша Станковић.²⁾ Делегација је у току разговора истакла да се захваљујући

Увек спреман да саслуша и разуме — друг Тито у разговору са Тимочанима

КПЈ, народној власти и осталим друштвено - политичким организацијама (Јединствени народноослободилачки фронт, Синдикат, АФЖ, Народна омладина) све тешкоће савлађују. Народ је кроз рад доказао да се бори за свој бољи живот, за напредак целе земље и за стварање новог социјалистичког

друштва. Констатовали су да се ради на подизању културног обраћаја сеоског живља и да се жели да се стекне онај културни ниво који постоји у другим регионима федералне јединице Србије. Истакнуто је да су народни одбори, да би олакшали несташницу у појединим артиклима, отпочели да

Делегација сељака и радника из тимочког округа у посети код друга Тита 1945. године

деле со, шећер и текстил. Др Сениша Станковић,² захвалио се на информацији о ситуацији у Тимоч кој Крајини и обећао им, у границама могућности, свестрану подршку и помоћ.

Сутрадан у четвртак 18. октобра 1945. године, у 12 часова маршал Југославије Јосип Броз Тито примио је делегацију. Друг Тито разговарао је са члановима делегације више од једног часа интересујући се за економске и политичке прилике у Тимочној Крајини. Чланови делегације упознали су га са актуелним проблемима свога краја. Истакли су да је суша те године, као и у осталим крајевима земље, направила велику штету. Захваљујући народним властима обезбеђено је семе за јесењу сетву, али је неопходно потребна хитна помоћ у људској и сточној храни.

Затим су делегати упознали друг Тита са злочинцима окупатора и четника Д. М. Сва уплакана другарица Јованка Јоковић испричала је другу Титу да су јој четници заклали мужа, два девера и свекра, а делегат Јован Анђелковић рекао је да му је непријатељ одвео у логор и трајно онеспособио старог оца, и да су му мајку и две сестре заклали. Делегати су у разговору осудили и све ратне богаташе, који су изразити реакционари. На крају су другу Титу изручили поздраве свих становника Тимочке Крајине, који му се заветују да ће свом својом снагом радити на социјалистичкој изградњи нове Титове ДФ, у којој је загарантован развој, просвећивање и напредак.

Друг Тито, саслушавши њихова излагања, рекао је:

2. Др Сениша Станковић рођен је 1892. године у Зајечару. Професор универзитета, биолог, афирмисани научник и друштвено политички радник, редовни члан САН, директор биолошког института Србије. За време окупације члан Главног народноослободилачког одбора Србије; већи део окупације провео у концентрационом логору на Бањици. После ослобођења председник Народног фронта Београда, председник АСНОС-а, и Председник народне скупштине Србије. Био је носилац листе за Скупштину народа приликом избора за Уставотворну скупштину 1945. године. Умро је у Београду 1973. године.

„Вама је свакако познато да држава врши откуп житарица у Војводини ради исхране пасивних и пострадалих крајева. Ми морамо прво да отпремимо храну у Босну, Херцеговину, Црну Гору, Лик и друге крајеве, у које је, преко зиме то немогуће учинити, а вама ћемо Дунавом, пошто је он плован и у току децембра, да доставимо потребне количине за сјеме и исхрану по одређеној цени. Са друге стране ваше производе, вино, ми ћемо да пласирамо у Совјетски Савез, Чехословачку и Пољску, којима је потребно. Ја не бих хтео да вам чиним никакво обећање у погледу подизања железница, друмова и мостова, да вас не би подсећао на празна предизборна обећања у старој Југославији, али ја знам да ви видите и вјерујете у наш рад на свим пољима.

Што се тиче вашег става према људима који су били против народноослободилачке борбе и који сада устају против тековина те борбе, он је правидан. Ми смо до сада дали двије амнестије у Србији и свима крајевима Југославије. То није била мјера учињена из страха, јер само онај ко је јак може да пусти на слободу своје противнике. Па ипак, ту и тамо дешавају се појаве које сте ми и ви сада поменули. Тај бандитизам није одвојен од оних који на политичком терену хоће да напакују Југославији, од оних који су духовни подстрекачи злочина. Молу да вам кажем да ћемо ми износити такве случајеве и енергично искоријенити такве злочинске појаве. А онда ће се видјети многе ствари чија је позадина у жељи да се прикаже како у нашој земљи тобоже нема реда. Наше досадање попуштање није наша слабост, већ је израз жеље да свакоме дамо могућност да се поправи и нађе прави пут”.

Овај пријем делегације и ове речи друга Тита имале су велики одјек код свих становника Тимочке Крајине.

*

Одмах после ослобођења поклањана је највећа пажња и младима — пионирима. Створене су пионирске организације и образовани су пионирски домови. Захваљујући просветним радницима и омладин

ским руководиоцима убрзо су сва деца обухваћена пионирским организацијама. Преко ове организације окупили су се пионери у игри, забави и радило се на њиховом васпитању и развијању социјалистичког патриотизма. Великог удела на организовању пионирских и дечјих домова одиграле су другарице окупљене око Антифашистичког фронта жена.

Један од најбољих и најорганизованијих пионирских одреда у Тимочној крајини био је пионирски одред „Павка” из Вражогрнца, формиран јануара 1945. године. Одредом је руководи велики ентузијаста омладинац Андрија Аца Берговић. Како још није било довољно литературе, а у намери да са децом спреми приредбу из живота и рада пионира написао је „Наших руку дела”. Овим комадом и дружим тачкама састављеним од рецитација и песама, одред је већ у 1945. години дао осам приредаба у селу. Гостовали су и у другим насељима Тимочке Крајине.

Највећа радост пионира тога Одред била је када им је саопштено да ће их примити највећи пријатељ пионира маршал Југославије, друг Тито. Пионери пионирског одреда „Павка” из Вражогрнца посетили су друга Тита 8. септембра 1946. године. Са другом Титом провели су више од једног часа у пријатном и врло срдачном разговору. Причали су му о животу и раду свога одреда, да у свом дому имају књижицу са читаоницом, ковачку, столарску, обућарску и кројачку радионицу. Друг Тито се интересовао о њиховом учењу и владању и о перспективама даљег рада одреда. Пионери су затим извели краћи програм. Поред песама, рецитација и фолклорних тачака приказали су и фрагменте из комада „Наших руку дела”. Одушевљен, друг Тито им је пожелео још више успеха у раду и том приликом обећао да ће им ускоро послати трубу и књиге јер су то својим радом заслужили.

Ускоро је обећање било испуњено. Изасланик маршала Тита генерал мајор Павле Илић³) посетио је

3. Павле Илић Вељко рођен је 10. априла 1910. године у Бруснику. Основну школу завршио је у свом родном селу. Гимназију је учио у Зајечару и Неготину. Мату-

Пионирски одред „Павка“ из Вражогрнаца код друга Тита 1946. године.

вражогрначке пионире 21. октобра 1946. године. Тога дана било је велико славље за само село. Били су пресрећни што их је посетио изасланик друга Тита. У свечано украшеној сали Омладинског дома, после поздрава, генерал Павле Илић

рирао је у Неготину. Нижу војну академију завршио је 1932. а вишу војну академију 1940. године. Припадао је напредној групи официра и стално је био у контакту са прогресивним елементима. Априлски рат затекао га је као инжењерског кадетана II класе. Био је заробљен од Немаца, али је успео да побегне из колоне. Првих дана устанка био је у редовима партизана Космајског партизанског одреда. Затим је био борац и руководиоца у Београдском батаљону, у Првој и другој пролетерској бригади, у Врховном штабу, у Осмом корпусу, на Другом заседању АВНОЈа као представник Тимочке Крајине. У продору из Босне ка Србији био је са Другом пролетерском и Петом крајишком дивизијом. Био је начелник Главног штаба Македоније. После рата био је на разним функцијама. Генерал-мајор постао је 1. XI 1943., а генерал-пуковник 22. XII 1961. Умро је 16. VII 1964. као командант граничних јединица.

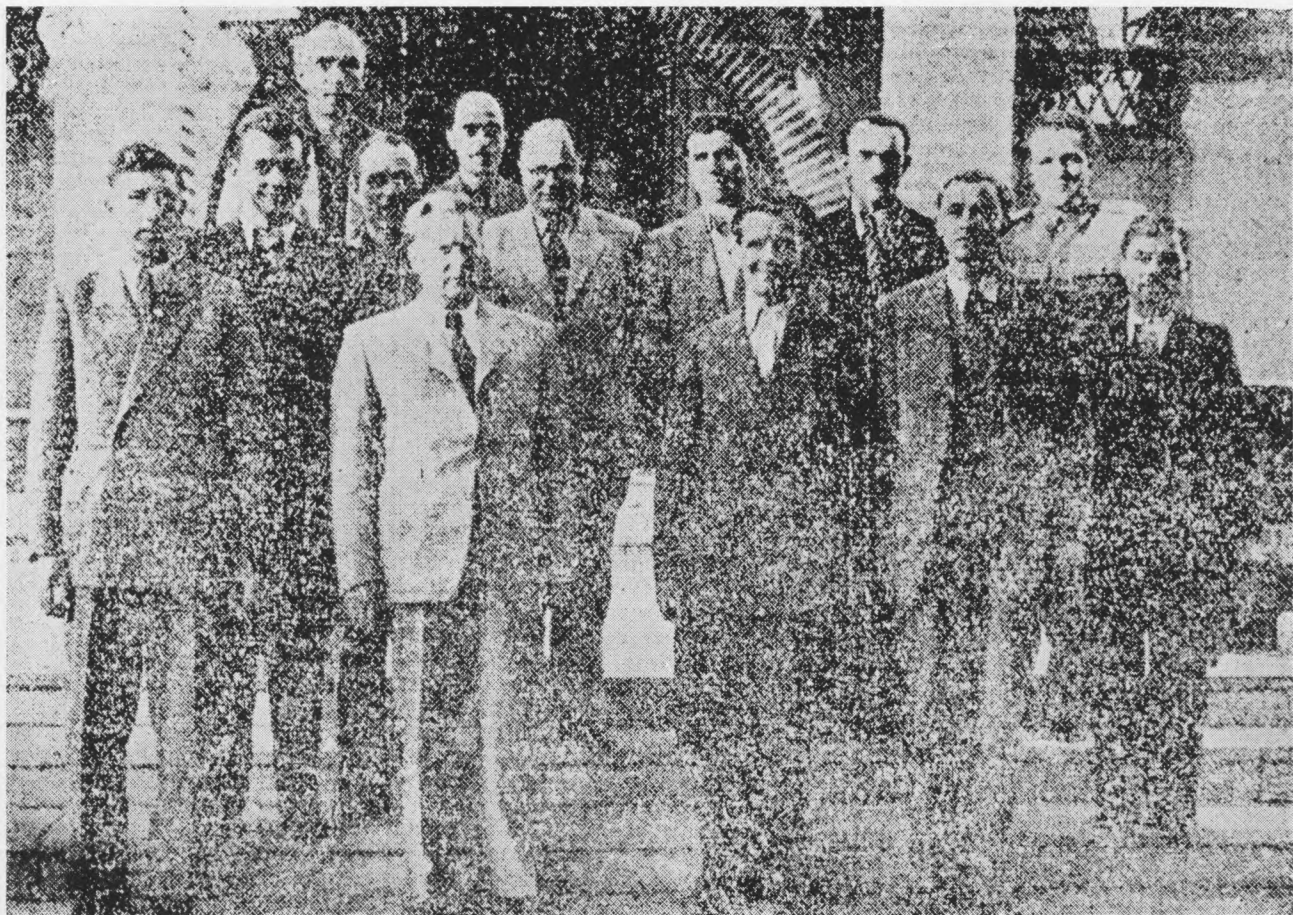
је рекао: „Срећан сам што се налазим у вашој средини и што вам доносим поклон маршала Тита. На родноослободилачка борба била је велика школа за наше народе па и за вас најмлађе — пионире. Фашистички окупатор није поштедео ни кога, пи ни наше најмлађе. Није редак случај да су се наши пионир са пушком и бомбом у рукама борили за свој опстанак, своју домовину и свој народ. Ја се добро сећам пионира. У сваком батаљону и бригади било је пионира. Они су свуда верно служили нашим народима. Сећам се добро малог Јове, курира код телефонисте једне бригаде. Питао сам га једном шта највише воли: да учи школу, занат, да ради у фабрици или нешто друго: — Ја бих најрадије носио пушку да се борим прогив фашиста — одговорио ми је он...“ Предајући трубу и два пакета књига генерал мајор Павле Илић је рекао: Другови пионир примите по руке маршала Тита и учите. Раз-

вијајте се да би једног дана што корисније послужили нашим народима, нашој Федеративној Народној Републици Југославији“. Начелник одреда захвалио се на поклонима речима: „Друже изасланиче, наша највећа жеља је била да видимо друга Тита. Ми смо били код њега и обећали смо му да ћемо учити проширити свој одред и још више народну власт помагати. И ми смо обећање испунили. Реците маршалу да нећемо никада заборавити овај дан када смо добили његов поклон“.

Пионир су по Павлу Илићу послали другу Титу поклон: лепе ловачке чарапе и мараму са амблемом пионирског одреда „Павка“ из Вражогрнаца.

*

Делегацију рудара из Бора, коју су предводили председник синдикалне подружнице Радомир Трифуновић, седам пута ударник, и секретар Бора Стојановић, друг Тито примио је 4. маја 1948.

Делегација Синдикалне подружнице рудара Борског рудника у посети код друга Тита 1948. године

године. У разговору са њима друг Тито се интересовао за услове рада и живота рудара и њихових породица и о перспективама развоја рудника. Том приликом делегати су другу Титу уручили на поклон шаховски стоћић са фигурама од бакра и сребра. Затим им је, опраштајући се са њима, пожелео успех у раду и обећао да ће их ускоро посетити.⁴⁾

*

Представници омладине Неготина и Крајине са поклоном отишли су 21. маја 1958. године у Београд да честитају другу Титу 64. рођендан. Примљени су са осталим делегацијама 23. маја 1958. године у 10 часова у Белом двору на Дедињу. Представници свих градова и крајева стајали су крај својих рођенданских поклона. Друг Тито је

тачно у 10 часова ушао у свечано украшену просторију. Бурно поздрављен, весео и раздраган обишао је све делегације, поздравио се са свима и примио честитке и поклоне. Омладинци Неготина и Крајине донели су на дар другу Титу плетену гарнитуру. Разгледавши поклон, друг Тито се заинтересовао ко је то радио. Објаснили су му да је то рад Бака Учитељске школе у Неготину, који ће одласком на учитељску дужност у селу радити на развијању ове домаће радности. Том приликом друг Тито је похвалио ову идеју еркавши: „Правилна оријентација, зашто да нам врба пропада када можемо из рађивати овакве ствари”.

Затим је друг Тито разговарао са свим омладинцима. На њихову молбу дао им је аутограме на партијске и омладинске књижице, легитимације и фотографије. Када је један омладинац из Неготина желео да фотографише друга Тита са делегацијом, друг Тито се заин-

тересовао за марку његовог апарата. Омладинац му је објаснио да је то марка »cajs«. Друг Тито се нашалио: „Добра је то марка, само не знам какав је онај што рукује њим”. Затим се друг Тито сликао са свим делегацијама. На позив да посети Неготин и Крајину друг Тито је рекао: „Био сам до Бора и Зајечара, а договорио сам се са Петром Стамболићем да дођем и у Неготин”. Друг Тито се на крају пријема захвалио на честиткама и поклонима замоливши их да пренесу његове поздраве свим омладинцима Неготина и Крајине, са жељом да буду добри грађитељи наше социјалистичке домовине.

*

Шездесет осми рођендан честитали су другу Титу извиђачи из Зајечара, пионери из Бора и млади рудари из Бора, Подвиса и Ртња. Они су 22. маја 1960. године први честитали рођендан свом најбољем пријатељу другу Титу.

4. Друг Тито први пут је био у Бору 9. октобра 1948. год.

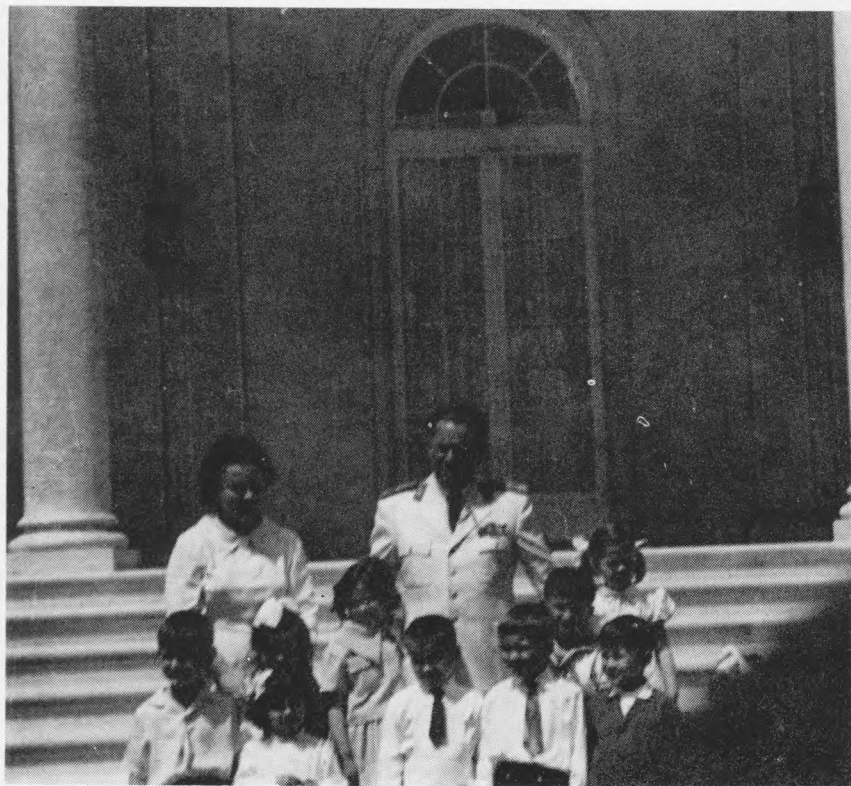
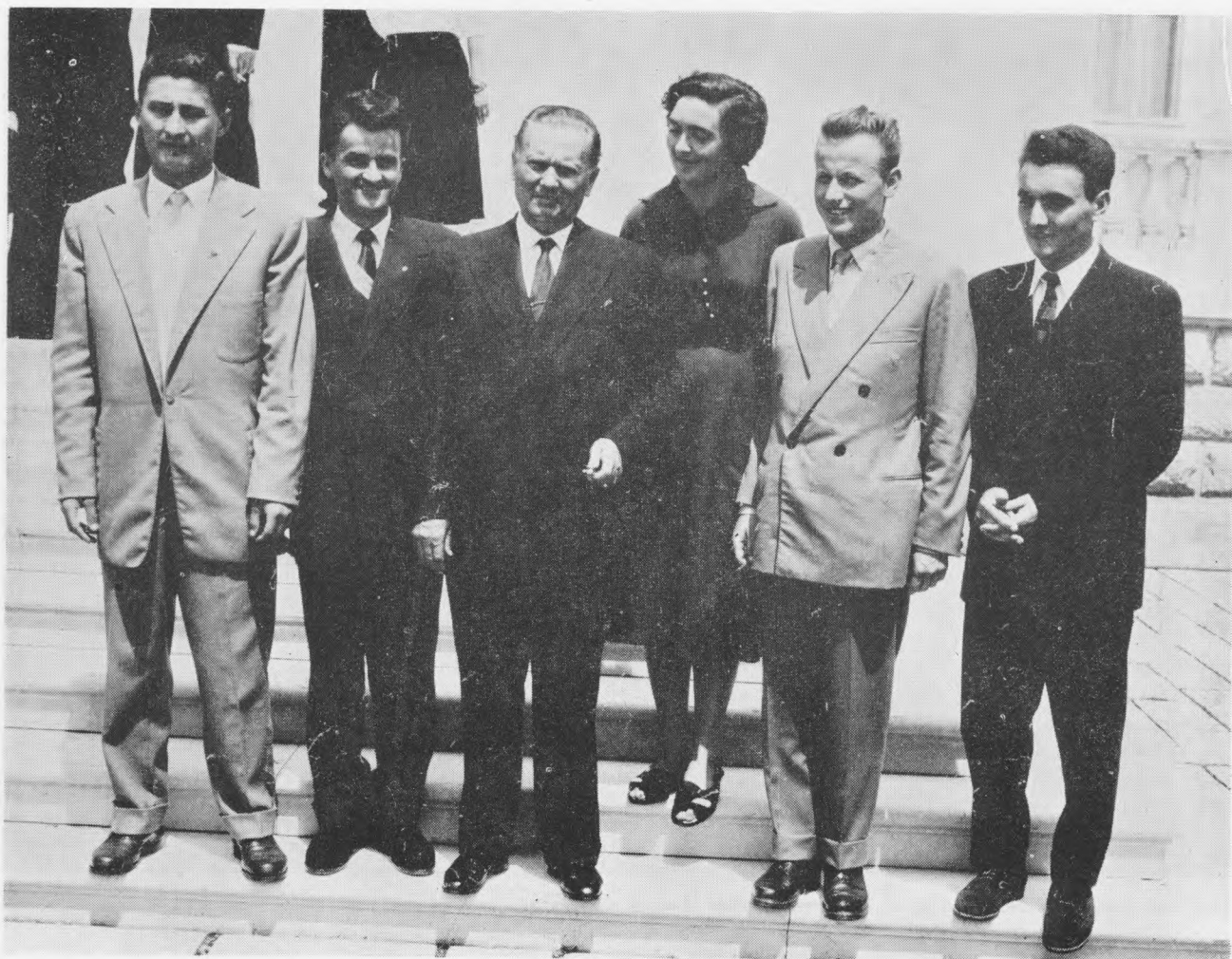
Друг Тито разгледа поклон који су му донели омладинци Неготина и Крајине

Из извиљачког одреда „Борбе Симеоновић” било је седам најбољих извиљача на челу са начелником одреда Небојшом Паунковићем. Зајечарски извиљачи предали су другу Титу поклон: албум са фотографијама из живота извиљачког одреда „Борбе Симеоновић” и мапама које приказују развојни пут извиљачких организација на територији зајечарског среза. Тито се руковао са сваким извиљачем, задржао се код њих и интересовао се о животу и раду одреда и заже лео је да му испричају шта знају о народном хероју Борбу Симеоновићу. На растанку друг Тито је предложио извиљачима да отпевају неку песму из народноослободилачке борбе њиховог краја. Осим ове заједничке песме пчелица-пионирка Катица Пешић отпевала је песму „Отаџбина”.

Затим је друг Тито са другарицом Јованком пришао пионирима Бора. Делегацију су сачињавали три пионира и три пионирке. Том

Аутограм друга Тита — драга успомена на тренутке проведене с њим

Слика горе: Делегација омладине Неготина и Крајине код друга Тита 1958. године.

Десно и на страни 59: Делегација Извиачког одреда „Борбе Симеонових“ из Зајечара у посети код друга Тита 1960. године

приликом уручили су му вазу за цвеће од сировог бакра и планинарску кућицу коју су урадили ученици основне школе из Бора. На ристанку пионери су му честитали рођендан и пожелели да дуго живи и да води наше народе.

Делегацију рударске омладине са територије среза Зајечар сачињавали су: три из Бора и по један из Подвиса и са Ртња. Приликом поздрава са другом Титом предали су му албум са сликама о развоју Бора и живота борске омладине. Пожелели су му много среће и успеха у даљем руковођењу у изградњи социјализма и у борби за очување мира у свету.

*

Представнике радног колектива Мајданпека, друг Тито је примио 23. маја 1962. године. Он се интесовао о развоју тога рудника и о животном стандарду радника.

*

Један од највећих и најузбудљивијих догађаја у Основној школи „Димитрије Тодоровић Каплар” у Књажевцу, јесте одлазак делегације пионира за Београд да присуствује прослави 72. рођендана друга Тита. У делегацији су били десет пионира и наставник Сретен Маринковић. Када је делегација кренула за Београд 20. маја 1964. године у школи је одржан манифестациони збор пионира школе. У свом поздравном говору пионирка Мирјана Рајчић, ученица VI разреда је рекла:

„Тито за нас пионире значи обезбеђење нашег безбрижног детињства, будућност нашег развитака, мира, демократије и благостања. Тито уз хиљаду предострожности чува тековине наше револуције саздане од борбе и смрти њених најбољих синова. Он својим погледом бди над нама као мајка која својим будним оком чува своју децу.

Шаљемо му данас, преко својих десет пионира, честитке за дуг живот, а наша љубав према њему и нашој социјалистичкој домовини нека у таласима радосне песме забруји на све четири стране”.

Пионери Књажевца посетили су друга Тита 23. маја 1964. године. Велика је била част пионира основне школе „Димитрије Тодоро-

Делегација пионира Основне школе „Димитрије Тодоровић Каплар“ из Књажевца сликала се пред полазак у посету код друга Тита 1964. године

Делегација књажевачких пионира са пионирима из других градова у посети код друга Тита 1964. године

Пионери из Бољевца у срдачном разговору са другом Титом 1965. године

вић Каплар”, што је у име свих пионира Социјалистичке Републике Србије пренела све роџенданске честитке другом Титу њихова другарица Славица Лакић, ученица VII разреда, речима:

„Пионери Социјалистичке Републике Србије честитају Ти роџендан и желе да нам још дуго, дуго живиш на срећу свих нас младих и целе наше заједнице”!

Пионери Књажевца уручили су тада и своје поклоне: Збирку песама Бака школе, васионски брод израђен у интарзији, коло књажевачког краја у колажу и албум од 25 слика из живота и рада Основне школе „Димитрије Тодоровић Каплар”. Са великим интересовањем друг Тито је разгледао збирку песама Бака школе „Волимо Те друже Тито”, коју му је предала пионирка Александра Стефановић,

ученица VI разреда. Естетски урађена посвета са роџенданским жељама на књизи гласила је:

„Драги наш друже Тито,

Породом Твог роџендана шаљемо Ти топле пионирске поздраве кроз овај букет наших песмица о теби, са жељом да нам још дуго и срећно живиш на срећу наших народа и у љубави твојих пионира”.

Приликом повратка делегација је била сачекана од пионира школе на железничкој станици. У школи је 26. маја 1964. године одржан скуп свих пионира. Том приликом чланови делегације изнели су своје импресије о свом првом сусрету са другом Титом:

Александар Стефановић, ученик VI разреда: „Био је то велики тренутак. Тренутак када сам чула само откуцаје свога срца које се надимало од поноса, среће и узбу-

ђења. Пришавши другом Титу предала сам поклоне мојих другова и другарица. Наћи се у његовом друштву, значи осећати се јачим, великим, непобедивим.”

*

Приликом свечане прославе Дана младости, 2. маја 1965. године биле су примљене делегације свих република и покрајина у Белом двору у Београду. Била је заступљена и делегација од 12 пионира и 1 наставника из Бољевца. Друг Тито и другарица Јованка обилазећи пионире, пришли су столу пионира Србије. Пошто се поздравио са свим пионирима, сео је поред пионирке Наде Тодоровић, из Бољевца, која је слободно упитала какви су изгледи да се што пре заврши рат у Вијетнаму.

На питање друга Тита откуд зна за тај рат, она му је одговорила

да је то сазнала из новина и гледајући телевизију. „Тамо се води један тежак рат. Најтеже је што у њему страдају деца, јер мајке, родитељи, морају да се скривају по џунгли; разарања су велика...”, одговорио је друг Тито.

Пионери из Бољевца причали су

му о раду њихове Бачке задруге и о сарадњи са младим задругарима из Француске.

*

Сви сви сусрети су другом Титом, давали су нове подстицаје да

се разбукти још веће стваралаштво у свим доменима рада. Сваки сусрет с другом Титом био је и инспирација за нова хтења, за нова достигнућа, за остварење нових подухвата у развијању наше социјалистичке домовине и самоуправних друштвено-економских односа.

Делегација пионира Основне школе из Бољевца са пионирима из других градова Србије у посети код друга Тита 1965. године